

[Handelsministeren.]

tager det, som allerede er sagt af udvalgets ærede ordfører, nemlig at det ikke er tanken med dette lovforslag, at det skal blive en skattelov, men udelukkende en adgang til at skaffe dækning for de udgifter, der er forbundet med patentvæsenet — at også partiet venstre kan føle sig beroliget med hensyn til, at der i fremtiden kun vil blive opkrævet, hvad der er nødvendigt til dette formål.

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring i lov om patenter.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, § 2, ændringsforslag nr. 3 og § 3, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet udvalgsbehandling.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ophævelse af krigs- og besættelsestidens midlertidige patentlovgivning.

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, § 3, ændringsforslag nr. 3 og § 4, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet udvalgsbehandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til undervisningsministeren af *Henry Christensen, Damsgaard, Erik Erikson, Fanger, From, Gottschalck-Hansen, Hvidberg, Jørgen Jørgensen (Ullerup), Ole Bjørn Kraft, Axel Kristensen, Thorkil Kristensen, Poul Møller, Sønderup, Erna Sørensen, Poul Sørensen, Thestrup og Øllgaard.*

(„Vil undervisningsministeren nærmere redegøre for, hvorfor han har modsat sig at følge den i finansudvalget fremsatte opfordring til gennem egentlige lovforslag at forelægge de betydelige bevillingsandragender til udbygning af videnskabelige institutioner fremfor at skaffe sig hjemmel på tillægsbevillingsloven?“).

Ordføreren for forespørgerne (Henry Christensen): Når venstre og det konservative folkeparti har fundet det fornødent at stille den foreliggende forespørgsel til den højtærede undervisningsminister, er det, fordi der efter vor opfattelse er tale om en uhyre vigtig side af den praksis, hvorefter folketingets bevillingsmyndighed udøves. Det har altid hørt til de centrale og aldeles afgørende ting ved frie og demokratiske forfatninger, at det folkevalgte kammer, altså her i Danmark folketinget, havde en virkelig og ikke blot en formel indflydelse på og kontrol med de offentlige bevillinger. Dette har også gennem alle de tider, hvorunder vi har haft en fri forfatning, fundet udtryk i forfatningen, i øjeblikket i grundlovens § 46, der indeholder bestemmelsen om, at ingen udgift må afholdes uden hjemmel i den af folketinget vedtagne finanslov eller i en af folketinget vedtaget tillægsbevillingslov eller midlertidig bevillingslov. Dette er for så vidt en klar bestemmelse, men uanset at vi har denne klare bestemmelse, ved vi alle, at mange udgifter helt eller delvis har fundet deres første hjemmel, uden at grundlovens krav har været opfyldt, nemlig ved tilslutning fra finansudvalget i forventning om efterbevilling over tillægsbevillingsloven. Det har været en praksis og en fremgangsmåde, der har været erkendt nødvendig fra alle sider, men det har også tilsvarende været klart — eller burde i hvert fald have været det — at man så til gengæld måtte udvise den allerstørste forsigtighed med benyttelsen af denne fremgangsmåde, og at især større bevillinger, og ikke mindst da når det drejer sig om bevillinger, der planlægger eller starter nye store offentlige anlægsudgifter eller offentlige investeringer, ikke bør gennemføres ad denne vej.

Det tilfælde, der danner baggrund for forespørgslen, vedrører to bevillinger, som den højtærede undervisningsminister har søgt finansudvalgets tilslutning til. Den ene